

Ιστορίες για την κιβωτό, που κουβαλούσε έναν μυθικό καμβά χαρακτήρων. (μέρος δεύτερο)

Στο μεταξύ άλλαζαν οι καπεταναίοι. Είχαν έρθει κάτι εγκσυγχρονιστές καθηγητάδες. Μετά κατέφθασαν οι επανιδρυτές του κράτους. Μα στο δρόμο κουράστηκαν. Μέχρι που μας προέκυψε ένας εγγονός και γιός καπετάνιου να αναλάβει τα κουμάντα. □ Μας διαβεβαίωσε πως έχουμε καύσιμα και τρόφιμα.

Μετά από λίγο κατέβασε το βαπόρι στο ακρονήσι μας, εκεί στο μοιχό της Τουρκίας και έβγαλε φετφά. Με μωβ γραβάτα. Τα κατάφερε, εκφώνησε στην ντόπια γλώσσα δυο προτάσεις αντιληπτές, χωρίς σαρδάμ, και τι μας είπε; Ότι και η φωνάρα του καλλιτέχνη πριν χρόνια: *«μ' αφήσανε μάνες σε κάποιο χορό, στα βράχια του Ζάλογγου, στον Ευρογκρεμό»*

Αυτό ήταν. Το βαπόρι μας ήταν ακυβέρνητο. Δεν χρειαζόταν πια να κάνουν ρεσάλτο οι Τεντέσκοι πειρατές, όπως εκείνον τον Απρίλη που μπουκάραν σιδερόφρακτοι «στης γης τη διαμαντόπετρα».

Τώρα ήταν ένα καριδότσουφλο στις άγριες θάλασσες των αγορών, όπου με τέχνη μας είχαν σπρώξει. Αλλάζαν οι καπεταναίοι, έρχονταν διάφοροι και αδιάφοροι, σκληροί και όμορφοι Μεσσήνιοι, μαζί με εύγλωττους καθηγητάδες και από κοντά, άλλοι υπηρεσιακοί. Έτσι χωρίς πετρέλαια για τα μασίνια, δίχως τρόφιμα για τους επιβάτες, για το πλήρωμα όλο και κάτι υπήρχε, μοιραία έτειναν ως επαιίτες το χέρι για βοήθεια.

Ένας ψηλόλιγνος καπετάνιος, του μεγαλύτερου του ισχυρότερου караβιού του κόσμου του χρηματοκίνητου «Εντερπράιζ» μας ήρθε άμοιρος πια, αφού είχε παραδώσει την διακυβέρνηση στον πορτοκαλί παράγοντα. Περπάτησε πάνω στα κόκκινα χαλιά μας, τον φιλοξενήσαμε στα ιερά κειμήλια, στα μάρμαρα που φυλάγαμε από τους παππούδες μας, αλλά από χελπι, τίποτις.

Κρίμα τα παλικάρια που χάσαμε στου Μακρυγιάννη και στο Βίτσι, φέλλισαν οι γαλανόλευκοι. Κρίμα τις ναπάλμ που δοκιμάσατε στα ορύγματα του Γράμμου στις κουρούπες των ανταρτοσυμμοριτών, μουρμούρισε ένας πιο δυναμικός, κάπως πιο σκούρος. Απομακρύνθηκε το «Εντερπράιζ», άλλο θέμα αν μετά έστειλε προσκλητήριο. Ήθελε ο νέος του κάπτεν να μας πουλήσει υγρόν πυρ.

Ο άλλος, ο σπουδαίος ο κάπτεν, ο του ξανθού του γένους, του ομόθρησκου, που κουμαντάριζε τον αεριοκίνητο, επιβλητικό, «Κόκκινο Οχτώβρη», που δεν ήταν και τόσο κόκκινος, μας μέτρησε με την κοφτερή του ματιά και απεφάνθη: «Ρούβλια δεν δίδομεν». Στο μεταξύ οι λογιστάδες μέτραγαν στις αποθήκες του «Όμορφη Ελλάς» τα τελευταία σπυριά σιτηρών. Οι επιβάτες σώπαιναν. Το πλήρωμα έδειχνε τρομοκρατημένο. Ο καιρός αγρίευε. Ο ρόχθος της καταιγίδας κατέφθανε.

Και τότε φάνηκαν κάπου μέσα στην άγρια νύκτα των αγορών, τα φώτα του ρυμουλκού GrossDeutschland με μια σημαία μπλε που έφερε και αστέρια κυκλικά. Αλλιώς την θυμόμαστε τη σημαία τους. «Σωθήκαμε»! ανέκραξαν άπαντες. Προκειμένου όμως να μας προσδέσει το δυνατό ρυμουλκό, ζήτησε εγγυήσεις. Βγήκε ο νεαρός, νέος, κάπτεν μας από την αριστερή βαρδιόλα και μας είπε πως το θέμα είναι σοβαρόν.

Ζήτησε τη γνώμη μας. Εσείς θα αποφασίσετε για την τύχη σας, είπε δημοκρατικότερα. Και αποφασίσαμε να τους πούμε, παρά το πρωτόγνωρο στρίμωγμα, να πάνε στο καλό. Αντέστε η ρυμούλκα σας και σεις και όπου βγει, ήταν, περίπου, η ετυμηγορία από το πόπολο, μετά από μια διαδικασία που ξαναχώριζε στα δυο του επιβάτες.

Αλλά ο κάπτεν μας δεν άκουσε την απάντηση, είχε πάει τρέχοντας στη δεξιά βαρδιόλα, είχε πολλές δουλειές δεν προλάβαινε, έβγαζε και άφτρες. Ποιος ξέρει τι συνέβη σε εκείνα τα 17ωρα που πέρασε ο δύσμοιρος αλάργα από μας, στα τσαρτ ρουμ του GrossDeutschland; Γιουροτράπ τα λέγανε και μας φωνάζανε και μας σφαιλιάριζανε. Κι έτσι τους τα δώσαμε όλα.

Όλα όμως. Αεροδρόμια, λιμάνια, κτίρια, αξιοπρέπεια, μέλλον, ακόμα και τις ξαπλώστρες της Ψαρρούς. Ανήκουστο, τουλάχιστον, για τις τελευταίες. Πλάκωσαν και άλλοι, από τας άπω ανατολάς, τις μέσες ανατολάς, από παντού. Το χρήμα επέλαυνε με μεγαλύτερη ταχύτητα από τις στρατιές του Αδόλφου και αγόραζε στο εν τρίτο της τιμής ότι κουνιόταν. *«Τούτος είναι μπλιτς κριγκ»* είπε ένας γέρων από τους επιβάτες, που τα μάτια του είχανε δει και είχανε δει.

Κανείς μας όμως δεν έκαμε κάτι. Ούτε οι 60τόσοι στους 100 που είπαν δεν θέλουμε τους κάβους σας. Που ανέκραξαν: «Όμορφη Ελλάς και ας τρώγωμεν πέτρας». Την ώρα τη δύσκολη, εκεί που ο καπιτάνο μας έκανε το άσπρο μαύρο, εκωλώσαμεν. Μας κάρφωσε και ένας Ρωμαίος ντράγκον που έκανε τον κεντρικό τραπεζίτη, διότι οι πολιτικές εξουσίες και οι τράπεζες ήταν, σαν να είχαν γίνει ένα πράμα.

«Εντάξει, εντάξει, τουλάχιστον υπάρχουμε, πλέουμε», ακούγεται μια συνετή φωνή. *«Δεν πλέουμε, μας ρυμουλκούν, μας ταΐζουν όσο για να τους πληρώνουμε»*, αντιπροτείνει ο πραγματιστής. *«Ναι αλλά σύντομα θα πιάσουμε λιμάνι, θα επισκευαστούμε, θα ανθρακεύσουμε και θα συνεχίσουμε το αιώνιο ταξίδι μας»*, επιμένει ο αιθεροβάμων.

Στο μεταξύ στη γέφυρα του ρυμουλκού, είχαν απλώσει τους χάρτες, είχαν βγάλει το διπαράλληλο και χάραζαν πορεία. Μυστικά οδηγούσαν το «Όμορφη Ελλάς» σε απόμακρο σκραπατζίδικο. Το γέρικο σκαρί, δεν έπιανε τίποτα πιά, έλεγαν. Να το εκποιούσαν, να έβγαζαν κάτι και από εκεί, σκέφτηκαν.

Στο ερώτημα τι θα γίνει με το πλήρωμα και τους επιβάτες, ο καπιτέν του GrossDeutschland, απάντησε:

-«Και ποιος νομίζετε ότι θα διαλύσει το βαπόρι;. Εκείνοι θα το κάνουν. Εμείς έχουμε άλλες ρυμουλκήσεις»

- «Και μετά τι θα απογίνουν»; ερώτησε κάποιος ουμανιστής, απόγονος του Ρίλκε, ολοφάνερα μειωπηφία ανάμεσα στους χαρακτήρες του GrossDeutschland.

- «Αυτό δεν είναι δική μας ανησυχία», απάντησε ο δεύτερος και κατέβηκε στον λογιστή να μετρήσει τα κέρδη της εβδομάδας για να στείλει (φ)ραπόρτο στην όμπερ κομμάντ.

Την άλλη μέρα όμως, έφθασε διαταγή. Και όλα άλλαξαν. Η κεντρική διοίκηση αποφάσισε ότι ήταν πολύ πιο συμφέρον να κάνουν μια ανακαίνιση στο «Όμορφη Ελλάς», και να το αξιοποιούσαν για την ανάπαυση των πολιτών άλλων караβιών, που έκαναν δρομολόγια στις βόρειες θάλασσες. Ετούτο το σκαρί ναυτολογημένο στο ζεστό αρχιπέλαγος ήταν ότι έπρεπε. Στριμωξαν το πόπολο στα χαμηλά και κάθε σεζόν ξεφόρτωναν στις πάνω κουβέρτες, εκατομμύρια Τουρίστες.

Τα 'χαν έτσι κανονίσει να μένουν λίγα ψιχουλα για τους πολλούς, και κάποια φιλέτα για τους λίγους ντόπιους ώστε η δουλειά να προχωρά. Είχαν αφήσει και τοποτηρητές απάνω στη γέφυρα. Τα έβλεπε όλα ο ντόπιος κεντρικός τραπεζίτης. Τα λέγανε με τον Ρωμαίο Ντράγκον, τον προϊστάμενό του. Έτσι το βαπόρι έγινε ποστάλι. Δεχόταν κάθε σεζόν, δυο και τρεις φορές τον πληθυσμό των επιβατών. Του έδιναν τα δρομολόγια, τα εκτελούσε. Κι ήταν όλοι χάπυ. Οου γιε!

Μα όλα όσα ήξεραν οι επιβάτες του, ήταν παρελθόν. Οι μνήμες συντηρούνταν όπως παλιά. Με αφηγήσεις από γενιά σε γενιά. Σαν ένα κρυφό σκολιό, που πολέμαγε να ανασάνει κάτω από τη θηριωδία της τεχνοκρατίας. Κι όταν κάποιο βραδάκι, ένα παιδικό μουτράκι, χαμηλά στο πλωριό του «Όμορφη Ελλάς», ρωτούσε τον παππού του, να του ρμηνέψει τι ήταν αυτοί οι στίχοι που σιγά ετραγουδούσε με τόση τέχνη και ομορφιά:

*«Και στ' ανοιχτά του κόσμου τα καμιόνια
θα ξεφορτώνουν στην Καισαριανή
πώς έγινε με τούτο τον αιώνα
και γύρισε καπάκι η ζωή*

*πώς το `φεραν η μοίρα και τα χρόνια
να μην ακούσεις έναν ποιητή»*

Ο παππούς δεν είπε λέξη. Μόνο έκλαψε. Και έτσι κουφοί σε ποιητές, τυφλοί στις εξελίξεις, βολεμένοι σε οδηγίες, οι επιβάτες ανεβοκατέβαιναν τα καταστρώματα ξεσκόνιζαν τα αφεντικά και εξυπηρετούσαν τους πελάτες. Πλήρωναν τα δανικά με άλλα δανικά, κατέβαλαν και ενοίκιο για τις καμπίνες, που κάποτε τους ανήκαν. Από ναυτικάρες του θαλασσοδαρμένου «Όμορφη Ελλάς» είχαν καταλήξει καμαρωτάκια στο ποστάλι, που από κοντά επέβλεπε το GrossDeutschland, με την γαλάζια σημαία και τα κίτρινα αστέρια, στα οποία κίτρινα αστέρια είχαν μακραίωνη παράδοση.

Και δεν είναι καθόλου αμφίβολο ότι ζήσαν αυτοί καλά και εμείς χειρότερα.

